

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/12/2019
Identifikačné číslo spisu: 6116203895
Dátum vydania rozhodnutia: 10.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6116203895.5

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Soni Pekarčíkovej v spore žalobcu: Správcovská a reštrukturalizačná, k.s., so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 866 555, správca konkurznej podstaty úpadcu INTERWOOD, a.s., so sídlom Bellova 696/2, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 36 393 184, zastúpeného advokátskou kanceláriou SUCHÝ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 52 826 791, v mene ktorej koná ako konateľka a advokátka, JUDr. Zuzana Štrbáková, proti žalovanej: L. Y. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/X, XXX XX V. V., zastúpenej JUDr. Karínou Uhrínovou, advokátkou, so sídlom Nám. Š. Moyzesa 4, 974 01 Banská Bystrica, za účasti intervenienta na strane žalovanej: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom Horná 26, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 868 299, v mene ktorej koná ako konateľ a advokát Mgr. Miroslav Maďar, o náhradu škody vo výške 998.040,98 Eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 11. júna 2019, č. k. 44Cbi/1/2016-491, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 11. júna 2019, č. k. 44Cbi/1/2016-491, p o t v r d z u j e .

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. V žalobe podanej osobne na súd prvej inštancie dňa 04.03.2016 žalobca uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 25.11.2014, sp. zn. 2T/51/2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre 2To/5/2015 zo dňa 27.05.2015 bola žalovaná uznaná vinnou z prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa ust. § 238 Trestného zákona, za čo bola

odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov s podmieneným odkladom na 5 rokov a bol jej uložený trest zákazu činnosti - vykonávať funkciu správcu konkurznej podstaty v trvaní 10 rokov. Poškodený, teda úpadca INTERWOOD, a.s., bol odkázaný s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

2. Z trestného konania vyplynulo, že žalovaná ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu INTERWOOD, a.s., v období od 28.06.2006 do 31.07.2009 v rozpore s ustanoveniami zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“), najmä v rozpore s ust. § 8 ods. 2 ZKV, teda s jeho účelom, a bez súhlasu konkurzného súdu a veriteľského výboru, neoprávnené investovala v trinástich uzavretých zmenkových obchodoch kúpou a predajom zmienek vystavených spoločnosťou CI HOLDING, akciová spoločnosť, so sídlom Poľná 1, 811 08 Bratislava, IČO: 36 020 095 (ďalej len „CI HOLDING“) finančné prostriedky získané zo speňaženia podstaty a inej činnosti správcu, ktoré mali slúžiť na pomerné uspokojenie veriteľov úpadcu a tieto previedla na účet spoločnosti CI HOLDING, čím síce dosiahla zisk v celkovej výške 122.762,17 Eur, ale na základe konfirmácie o uzavretom obchode zo dňa 15.04.2009 žalovaná následne odkúpila opätovne novú zmenku vystaviteľa CI HOLDING za sumu 1.327.756,75 Eur s dátumom splatnosti 31.07.2009 v úrokovej sadzbe 3,5 % p.a. a predpokladaným výnosom 13.812,36 Eur. Finančné prostriedky opäť poukázala na účet CI HOLDING dňa 16.04.2009. V dobe splatnosti zmenky na základe konfirmácie o uzavretom obchode medzi žalovanou a kupujúcim CI HOLDING zo dňa 31.07.2009 došlo k spätnému odkúpeniu zmenky vystaviteľa CI HOLDING za sumu 1.341.569,11 Eur s tým, že na účet úpadcu kupujúci zaslal len výnos, t. j. sumu 13.812,36 Eur, aj to až dňa 26.08.2009 s tým, že zostávajúca časť, teda suma 1.327.756,75 Eur bude použitá „bez pohybu kapitálu“ na úhradu novej zmenky. Zároveň toho istého dňa žalovaná na základe ďalšej konfirmácie o uzavretom obchode zo dňa 31.07.2009 odkúpila novú zmenku vystaviteľa CI HOLDING za sumu 1.327.756,75 Eur s dátumom splatnosti 12.10.2009 v úrokovej sadzbe 3,5 % p.a. a predpokladaným výnosom 9.423,38 Eur, pričom na úhradu zmenky bola použitá suma z predošlého zmenkového obchodu (bez pohybu kapitálu) nachádzajúca sa stále na účte CI HOLDING, avšak v dobe splatnosti tejto zmenky znejúcej na zmenečnú sumu 1.337.180,13 Eur už nedošlo k jej spätnému odkúpeniu zo strany CI HOLDING a finančné prostriedky neboli vrátené na účet žalobcu z dôvodu údajnej insolventnosti spoločnosti CI HOLDING. Týmto konaním spôsobila žalovaná úpadcovi INTERWOOD a.s., škodu vo výške 1.327.756,75 Eur.

3. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaná ako správkyňa konkurznej podstaty bola povinná nakladať s majetkom úpadcu s odbornou starostlivosťou a následkom porušenia tejto právnej povinnosti žalovanou vznikla skutočná škoda vo výške investovaných prostriedkov v sume 998.040,98 Eur, ktorú žalobca dodnes nezískal späť, čím došlo k zmenšeniu jeho majetku v zodpovedajúcej výške a v neposlednom rade k nežiadúcemu prieťahu konania. Rozdiel skutočnej škody a škody vyčíslennej v trestnom konaní vyplýva z toho, že žalovaná ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu vo vzťahu k zmenke zo dňa 31.07.2009 v hodnote 1.327.756,75 Eur využitím zákonných a iných práv, ktoré sa k zmenke viazali, vymohla v exekučných konaniach voči CI HOLDING, v prospech podstaty sumu 339.139,15 Eur. Škoda vznikla úpadcovi, keďže v priebehu konkurzného konania finančné prostriedky úpadcu ostávajú jeho majetkom až dovtedy, kým nie sú zákonom predpokladaným spôsobom vyplatené veriteľovi úpadcu. Vznik škody je v zjavnej príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovanej ako správkyne, keďže finančné prostriedky sa stali nedostupnými práve v dôsledku toho, že ich žalovaná investovala v spoločnosti CI HOLDING, a preto boli naplnené všetky podmienky zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobcovi v sume 998.040,98 Eur. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 22.11.2016 (č. 1. 113 spisu) vzal žalobca žalobu čiastočne späť vo výške 9.423,38 Eur.

4. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 30. mája 2017, č. k. 44Cbi/1/2016-219, návrh žalovanej na prerušenie konania zamietol. Konanie v časti o zaplatenie 9.423,38 Eur zastavil. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 819.805,24 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64,28 %.

5. Najvyšší súd SR ako súd odvolací na odvolanie žalobcu, žalovanej a intervenienta na strane žalovanej

uznesením zo dňa 20. februára 2019, č. k. 2Obo/13/2017-438, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. mája 2017, č. k. 44Cbi/1/2016-219, vo veci samej v napadnutej zaväzujúcej, zamietajúcej časti, ako i v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. V zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, pokiaľ vznesenú námietku premlčania bez ďalšieho vyhodnotil ako nedôvodnú. V rámci odôvodnenia odvolací súd skonštatoval nesprávnosť názoru súdu prvej inštancie spočívajúceho v tom, že žalobca vedomosť o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá nadobudol až právoplatnosťou odcudzujúceho rozsudku, a to ani v prípade, ak bol žalobca ako poškodený odkázaný so svojím nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie. Odvolací súd týmto vyjadril svoj nesúhlas s názorom súdu prvej inštancie, že k tomuto dňu sa viaže začiatok plynutia premlčacej doby práva na náhradu škody. Podľa názoru odvolacieho súdu sa poškodený totiž dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá v okamihu, kedy preukázateľne získal informáciu o tých skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá určitá konkrétna osoba za škodu zodpovedá. Nemusí však ísť o nespochybniteľnú istotu o takom zodpovedajúcom subjekte.

7. Odvolací súd poukázal na absenciu zodpovedania otázky súdom prvej inštancie ohľadom odkladného účinku trestného konania v súvislosti so začatím plynutia subjektívnej premlčacej doby a nedostatočnosť odôvodnenia v časti týkajúcej sa začatia plynutia premlčacej doby vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. februára 2012, č. k. 28K/17/2005-Že-1078, ktorým zbavil žalovanú funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu a ustanovil za správcu konkurznej podstaty v tejto veci Správčovskú a reštrukturalizačnú, k. s., so sídlom Horná 13, Banská Bystrica, súčasného správcu konkurznej podstaty (žalobcu).

8. Ďalej odvolací súd vyjadril nesúhlas so stanovením výšky škody, ktorý právny názor súdu prvej inštancie považoval za predčasný s poukazom na možnosť, že konkurzný správca zmenkového dlžníka CI HOLDING dosiahne výťažok pri speňažovaní jeho majetku podliehajúceho konkurzu, čím môže dôjsť k zníženiu výšky škody. Ako nedostatočne odôvodnený posúdil odvolací súd aj záver súdu prvej inštancie ohľadom sumy 155.000,- Eur, či už bola súčasťou sumy 339.139,15 Eur alebo nie. V ďalšom konaní odvolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť vysporiadať sa opätovne s existenciou základných predpokladov vzniku všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti správcu konkurznej podstaty za spôsobenú škodu (porušením právnej povinnosti, vznikom škody a príčinnej súvislosti medzi porušením právnych povinností a vznikom škody) s tým, že svoje rozhodnutie i náležite odôvodní a vysporiada sa so všetkými námietkami, ktoré vzniesla žalovaná v podanom odvolaní, ako i intervenient na strane žalovanej.

9. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 988.617,60 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. V rámci odôvodnenia súd prvej inštancie zhrnul, ktoré skutkové vyjadrenia sporových strán neboli popreté, a preto ich súd považoval za nesporné. Na základe confirmácie o uzavretom obchode zo dňa 15.04.2009 od vystaviteľa CI HOLDING odkúpila žalovaná v mene úpadcu zmenku za sumu 1.327.756,75 Eur s dátumom splatnosti 31.07.2009, s úrokovou sadzbou 3,5 % p.a. a s predpokladaným výnosom 13.812,36 Eur. Finančné prostriedky konkurznej podstaty poukázala na účet CI HOLDING dňa 16.04.2009 vo výške 1.327.756,75 Eur. Ku dňu splatnosti zmenky dňa 31.07.2009 odkúpil vystaviteľ zmenky CI HOLDING zmenku od žalovanej za sumu 1.341.569,11 Eur, avšak na účet úpadcu zaslal dňa 26.08.2009 iba výnos zo zmenky vo výške 13.812,36 Eur. Zvyšok sumy vo výške 1.327.756,75 Eur úpadcovi nezaslal, pretože žalovaná od neho v ten istý deň 31.07.2009 na základe ďalšej confirmácie o uzavretom obchode odkúpila novú zmenku za sumu 1.327.756,75 Eur bez pohybu kapitálu. Zmenka zo dňa 31.07.2009 mala byť splatná dňa 12.10.2009, s úrokovou sadzbou 3,5 % p.a. a predpokladaným výnosom 9.423,38 Eur. Túto zmenku vystaviteľ CI HOLDING už úpadcovi nezaplatil ani v rozsahu zmenkovej istiny, ani v rozsahu výnosu.

11. Nárok na náhradu škody bol uplatnený v rámci adhézneho konania, v ktorom bol na základe uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 0Tp/18/2012, právoplatného dňa 21.02.2012 za kolízneho opatrovníka úpadcu ustanovený C. P. Túto skutočnosť uviedla na pojednávaní konanom dňa 22.11.2016 právna zástupkyňa žalovanej s tým, že od uplatnenia náhrady škody tak uplynuli 2 roky, 3 mesiace a 23 dní. Rovnako v odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie žalovaná uviedla, že nárok na náhradu škody uplatnil opatrovník v adhéznom konaní, v ktorom bol ustanovený za opatrovníka uznesením právoplatným dňa 21.02.2012. Skutkové tvrdenie o ustanovení kolízneho opatrovníka aj dátum právoplatnosti rozhodnutia o jeho ustanovení 21.02.2012 preto mal súd prvej inštancie za nesporné.

12. K návrhu žalovanej na doplnenie dokazovania pripojením trestného spisu za účelom zistenia presných dátumov, kedy došlo k podpísaniu zmenky zo strany žalovanej, ktorá zakladá nárok žalobcu na náhradu škody, kedy boli odpísané peniaze z účtu žalobcu, kedy bol ustanovený kolízny opatrovník, ktorý mal uplatniť nárok na náhradu škody v adhéznom konaní, kedy bol ustanovený nový správca namiesto kolízneho opatrovníka a kedy on v rámci adhézneho konania uplatnil nárok na náhradu škody, súd prvej inštancie uviedol, že sa jednalo o doplnenie dokazovania v prospech žalovanej v rámci jej obrany. Bolo preto na žalovanej, aby uniesla dôkazné bremeno a preukázala, kedy podľa jej názoru nastal začiatok plynutia premlčacej lehoty. Pokiaľ potrebné dôkazy mal obsahovať trestný spis, ku ktorému mala ako obžalovaná prístup, mohla ich súdu predložiť. Z jednotlivých vyjadrení žalovanej produkovaných v priebehu konania, ktoré neboli žalobcom popreté, pretože korešpondovali so skutkovými zisteniami uvedenými v jednotlivých rozhodnutiach vydaných v trestnom konaní, pre súd prvej inštancie nevyplynula potreba pripojenia trestného spisu a z toho dôvodu návrh žalovanej na jeho pripojenie zamietol.

13. Podľa súdu prvej inštancie zrušujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu nemalo z procesnej stránky vplyv na to, že k tvrdeniam produkovaným sporovými stranami pred zrušujúcim rozhodnutím je súd povinný prihliadnuť. Súd prvej inštancie mal za to, že ak by vychádzal z vykonaného dokazovania, vtedy by zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu malo ten účinok, že by musel zopakovať dokazovanie tými dôkazmi, ktoré sú relevantné pre rozhodnutie vo veci samej. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti zdôraznil, že k nesporným tvrdeniam sa dokazovanie nevykonáva, a preto ho nie je možné ani opakovať a zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu nepopiera ich účinnosť.

14. Ako nedôvodný vyhodnotil súd prvej inštancie návrh žalovanej na vykonanie dokazovania zmenkou za účelom zistenia dátumu vystavenia zmenky, pretože dátum jej vystavenia je vzhľadom na právne posúdenie nároku na náhradu škody irelevantný, keďže momentom vystavenia zmenky síce došlo k porušeniu právnej povinnosti, nie však ku škode v majetkovej sfére úpadcu. Pre rozhodnutie vo veci bola podľa súdu prvej inštancie relevantná suma posledného zmenkového obchodu a tá sporná nebola. Počet predchádzajúcich zmenkových obchodov (či ich bolo 13 ako vyplýva z rozhodnutia trestných súdov, alebo 15 ako tvrdila v odvolaní žalovaná) je rovnako irelevantný pre posúdenie vzniku škody, ktorá nastala až v dôsledku vykonania posledného zmenkového obchodu. Pre konanie bolo podľa názoru žalovanej relevantné zistenie dňa, ku ktorému dňu bola vystavená zmenka splatná, avšak tento dátum 12.10.2009 sporný v konaní nebol. Súd prvej inštancie mal za to, že nad rámec zisteného skutkového stavu prezentovaného sporovými stranami, nebol oprávnený preverovať skutkový stav, tzn. nemohol hľadať „materiálnu pravdu“, iba vyhodnocovať tvrdenia strán.

15. Súd prvej inštancie zotrval na svojich právnych záveroch vyjadrených v pôvodnom zrušenom rozhodnutí s odôvodnením, že v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu nebol vyjadrený taký právny názor, ktorým by bol v zmysle ust. § 392 ods. 1 C. s. p. viazaný vzhľadom na začatie plynutia premlčacej lehoty alebo vzhľadom na vyhodnotenie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. S prihliadnutím na rovnaké právne závery v iných rozhodnutiach vydaných v sporoch o náhradu škody voči správcem konkurznej podstaty, ktorí peniaze získané speňažením konkurznej podstaty vložili do zmenkových obchodov so spoločnosťou CI HOLDING a absenciu opačných právnych záverov vyplývajúcich z judikatúry odvolacieho alebo dovolacieho súdu, súd prvej inštancie skonštatoval, že nevidel dôvod, aby sa od svojich záverov odklonil.

16. K otázke, či sa posúdenie premlčacej doby pri nároku na náhradu škody spôsobenú správcom konkurznej podstaty úpadcovi aplikuje Občiansky zákonník alebo Obchodný zákonník, súd prvej inštancie uviedol, že vzťah medzi správcom konkurznej podstaty a úpadcom nie je vzťahom obchodnoprávnym. Správca vykonáva svoju funkciu na základe ustanovenia súdom, a nie na základe uzavretej osobitnej zmluvy o výkone funkcie. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalobcu, podľa ktorého je vzťah medzi správcom konkurznej podstaty (a pravdepodobne úpadcom) vzťahom obchodnoprávnym a uzavrel, že zodpovednosť správcu za škodu, vzniknutú porušením jeho povinností pri výkone správy majetku v konkurznej podstate, sa bude spravovať ustanoveniami o náhrade škody podľa ust. § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. V danom prípade sa jedná o subjektívnu zodpovednosť s prezumpciou viny, z ktorej má správca možnosť sa vyviniť. Ďalej súd prvej inštancie zdôraznil, že právo na náhradu škody sa podľa ust. § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka premlčí v dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej dobe. V prípade škody spôsobenej úmyselne by sa právo na náhradu škody premlčalo v objektívnej desaťročnej dobe, počítanej odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škody vznikla.

17. Žalovaná v konaní namietla, že nárok žalobcu na náhradu škody je premlčaný z dôvodu márneho uplynutia objektívnej lehoty, pretože objektívna lehota začala plynúť dňa 13.10.2009, teda deň po splatnosti zmenkového dlhu. Nárok na náhradu škody uplatnil opatrovník v adhéznom konaní, v ktorom bol za opatrovníka ustanovený uznesením právoplatným dňa 21.02.2012. Počas trestného konania premlčacia lehota spočívala, plynúť začala po právoplatnosti trestného rozhodnutia 28.05.2015, a pokiaľ žaloba bola podaná na súde dňa 04.03.2016, tak bola podaná 26 dní po uplynutí objektívnej lehoty.

18. Naproti tomu žalobca tvrdil, že premlčacia lehota objektívne začala plynúť, až keď sa škoda prejavila v majetkovej sfére úpadcu, a to právoplatnosťou vyhlásenia konkurzu na spoločnosť CI HOLDING dňa 02.06.2012. Opatrovník úpadcu mohol po prvýkrát uplatniť nárok na náhradu škody v adhéznom konaní dňa 21.02.2012, kedy sa stalo právoplatné uznesenie o jeho ustanovení do funkcie.

19. Za porušenie povinnosti, od ktorého sa odvíja nárok na náhradu škody, súd prvej inštancie považoval skutočnosť, že žalovaná v rozpore s ust. § 8 ods. 2 ZKV odkúpila zmenku za peniaze získané speňažovaním. V majetkovej sfére úpadcu sa zaplatenie za zmenku prejavilo tým, že likvidné finančné prostriedky (peniaze) boli zamenené za cenný papier (zmenku), z ktorej úpadcovi vyplýval nárok na jej zaplatenie zmenkovým dlžníkom. Samotným uzavretím obchodu tak podľa súdu prvej inštancie došlo k transformácii majetku dlžníka, nie k jeho zníženiu. Splatná zmenka v majetku úpadcu predstavovala jeho pohľadávku voči zmenkovému dlžníkovi, a to vo výške zmenkovej sumy a zmenkového výnosu. Zmenka ako obchodovateľný cenný papier predstavovala aktívum, ktoré tvorilo súčasť majetku úpadcu. Z uvedeného dôvodu sa súd prvej inštancie nestotožnil s tvrdením žalovanej, že objektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 13.10.2009, tzn. deň po splatnosti zmenkového dlhu. Zmenou formy majetku pri zachovaní jeho hodnoty ešte nedošlo k zníženiu hodnoty majetku úpadcu.

20. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.10.2016, sp. zn. 1Obo/17/2015, súd prvej inštancie dospel k záveru, že otázkou zásadného významu pre rozhodnutie vo veci samej je zistenie, ku ktorému momentu sa porušenie právnej povinnosti žalovanej prejavilo v majetkovej sfére úpadcu, pretože až od toho momentu mohla začať plynúť premlčacia doba pre uplatnenie nároku na náhradu škody.

21. Momentom splatnosti zmenky bol majetok dlžníka transformovaný na pohľadávku voči zmenkovému dlžníkovi a ako vyplynulo zo zisteného skutkového stavu, žalovaná uplatnením tejto pohľadávky vymohla v exekučných konaniach voči zmenkovému dlžníkovi v prospech konkurznej podstaty úpadcu sumu 339.139,15 Eur.

22. Súd prvej inštancie zotrval na svojom právnom závere, prezentovanom v zrušenom rozhodnutí, že škoda úpadcovi vznikla z porušenia povinnosti správcu až vtedy, keď bolo zrejmé, že dlžník zo zmenkového vzťahu v dôsledku insolventnosti plniť nebude. Účinky vyhlásenia konkurzu na zmenkového dlžníka sa prejavili okrem iného tým, že boli zastavené exekučné konania a už nebolo ďalej

možné vymáhať plnenia ani zo zabezpečovacích nástrojov. Až právoplatnosťou vyhlásenia konkurzu na zmenkového dlžníka tak bolo zrejmé, že pohľadávka úpadcu voči zmenkovému dlžníkovi uspokojená nebude, a preto až k tomuto momentu došlo ku škode na majetku úpadcu. Pred vyhlásením konkurzu na CI HOLDING mal úpadca stále v majetku vymáhateľnú pohľadávku, ktorá bola dokonca čiastočne uspokojená. Vyhlásenie konkurzu na spoločnosť CI HOLDING však každému ďalšiemu vymáhaniu zmenkovej pohľadávky zabránilo. Nárok úpadcu na zaplatenie zmenkovej sumy sa voči CI HOLDINGU vyhlásením konkurzu transformoval na nárok na prípadné pomerné uspokojenie prihlásenej pohľadávky. Tento nárok potom v konkurze vyplýva z toho, že správca konkurznej podstaty prihlásenú pohľadávku uzná alebo ju určí konkurzný súd. Preto suma, ktorú sa pred vyhlásením konkurzu nepodarilo na základe platnej zmenky od CI HOLDING vymôcť je škodou v majetkovej sfére úpadcu a ku vzniku tejto škody došlo práve vyhlásením konkurzu na majetok zmenkového dlžníka.

23. V prípade vzájomného vzťahu subjektívnej a objektívnej premlčacej doby, je ich plynutie podľa súdu prvej inštancie možné počítať od zhodného okamihu, a tým je právoplatnosť uznesenia o vyhlásení konkurzu na CI HOLDING, t. j. 02.06.2012. Súd prvej inštancie ustálil, že objektívna premlčacia doba začína plynúť, keď škoda vznikla, tzn. ku dňu vyhlásenia konkurzu na CI HOLDING. Subjektívna premlčacia doba plynie od momentu, kedy sa ten, kto si nárok na náhradu škody uplatňuje, o nej subjektívne dozvedel. Vzhľadom na to, že v zmysle ust. § 66c ZKV sa písomnosti súdu doručujú zverejnením v Obchodnom vestníku, úpadcovi bola informácia o vyhlásení konkurzu na CI HOLDING doručená jeho zverejnením v Obchodnom vestníku č. 105/2012 zo dňa 01.06.2012 a účinná bola voči nemu nasledujúci deň 02.06.2012.

24. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15.02.2012, č. k. 28K/17/2005-Že-1078, o zbavení žalovanej funkcie správcu konkurznej podstaty podľa súdu prvej inštancie nemalo vplyv na začatie plynutia premlčacej lehoty, pretože zbavenie funkcie sa neprejavilo v majetkovej sfére úpadcu vo forme jeho zníženia. Nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o zbavení žalovanej funkcie správcu dňa 11.05.2012 sa novým správcom konkurznej podstaty stal žalobca, ktorý následne uplatnil voči žalovanej nárok na náhradu škody žalobou.

25. V súvislosti s odkladným účinkom trestného konania a začatím plynutia premlčacej doby súd prvej inštancie vyhodnotil, že nárok na náhradu škody uplatnil opatrovník v adhéznom konaní, v ktorom bol ustanovený za opatrovníka uznesením právoplatným dňa 21.02.2012. Počas trestného konania premlčacia doba spočívala a začala opäť plynúť po právoplatnosti trestného konania dňa 28.05.2015. Vyhlásenie konkurzu na CI HOLDING nastalo počas obdobia, kedy v dôsledku odkladného účinku trestného konania premlčacia doba neplynula. Plynúť začala dňa 28.05.2015 a žaloba bola podaná dňa 14.03.2016, teda pred uplynutím objektívnej trojročnej aj subjektívnej dvojročnej premlčacej doby.

26. Žalovaná ohľadom premlčania a neúčinného uplatnenia nároku na náhradu škody opatrovníkom v adhéznom konaní namietla, že mohla nastať situácia, kedy by v konaní bol už ustanovený nový správca. Nakoľko žalovaná v konaní nepredložila žiaden dôkaz na podporu svojho tvrdenia, súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu, kedy opatrovník ustanovený pre trestné konanie uznesením právoplatným dňa 21.02.2012 uplatnil voči žalovanej nárok na náhradu škody, pričom uznesenie o ustanovení žalobcu ako nového správcu konkurznej podstaty bolo právoplatné dňa 11.05.2012.

27. Uplatnenie náhrady škody v adhéznom konaní malo podľa názoru súdu prvej inštancie pre premlčanie zásadný význam v tom, že tento nárok bol uplatnený a až do ukončenia adhézneho konania premlčacia doba vzhľadom na tento nárok neplynula. Samotné uplatnenie nároku v adhéznom konaní súd prvej inštancie neposúdil ako moment, od ktorého sa odvíja začatie plynutia premlčacej doby, pretože k nemu prišlo v období pred vyhlásením konkurzu na CI HOLDING. Súd sa ďalej zaoberal tým, aké postavenie má opatrovník úpadcu v adhéznom konaní a či uplatnenie nároku na náhradu škody opatrovníkom je voči úpadcovi účinné aj vzhľadom na to, že v jeho mene koná správca konkurznej podstaty. Súd prvej inštancie nemal pochybnosti o tom, že v čase uplatnenia nároku na náhradu škody opatrovníkom v adhéznom konaní bola správkyňou konkurznej podstaty úpadcu ešte stále žalovaná. Konkrétny deň uplatnenia pritom podľa súdu prvej inštancie relevantný nebol, keďže začiatok plynutia

premlčacej doby súd ustálil vzhľadom na inú skutočnosť.

28. Súd prvej inštancie sa zaoberal ďalej tým, či sú splnené predpoklady pre vznik zodpovedanosti žalovanej za škodu v zmysle ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi a zavinenie žalovanej.

29. Ako nespornú súd prvej inštancie vyhodnotil skutočnosť, že žalovaná investovala peniaze úpadcu, získané zo speňaženia konkurznej podstaty a z inej činnosti správcu do nákupu zmenky vystavenej spoločnosťou CI HOLDING vo výške 1.327.756,75 Eur. Podľa súdu prvej inštancie ZKV ponechal na odbornom zvážení správcu konkurznej podstaty, akým spôsobom bude nakladať s peniazmi, ktoré získal ako výťažok speňaženia konkurznej podstaty. Povinnosťou správcu konkurznej podstaty bolo však zabezpečiť, aby tieto peniaze určené pre veriteľov boli bezpečne uschované do doby, kým ich správca nevyplatí veriteľom na základe rozvrhového uznesenia. Pri plnení uvedenej povinnosti bol zo zákona správca konkurznej podstaty povinný postupovať s odbornou starostlivosťou. Súd prvej inštancie zotrval na právnom závere, že práve povinnosť správcu postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou, výslovne upravená v ust. § 8 ods. 2 ZKV, bola žalovanou porušená.

30. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za nesporne preukázané, že v prejednávanej spore správkyňa konkurznej podstaty (žalovaná) speňažila majetok úpadcu, z čoho získala finančné prostriedky, ktoré boli určené na rozdelenie veriteľom úpadcu. Tieto finančné prostriedky boli zložené na účte v banke, vedenom v Unicredit Bank Slovakia a.s., pobočka Banská Bystrica, č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX. Správkyňa ich opakovane investovala do zmenkových obchodov s obchodnou spoločnosťou CI HOLDING. ZKV však neoprávňuje správcu konkurznej podstaty investovať prostriedky konkurznej podstaty do podnikania tretích osôb, neoprávňuje ho ani nakupovať cenné papiere, ktoré sú už zo svojej podstaty rizikovými cennými papiermi. Napriek tomu, že taký postup správcu konkurznej podstaty zákon o konkurze a vyrovnaní výslovne nezakazuje, neznamená to, že je na takúto činnosť oprávnený.

31. Súd prvej inštancie skonštatoval, že správca konkurznej podstaty nemôže použiť peniaze úpadcu akýmkoľvek spôsobom podľa svojej ľubovôle. Zákon o konkurze a vyrovnaní správcovi výslovne ukladá povinnosť majetok v konkurznej podstate speňažiť a rozdeliť veriteľom na základe rozvrhového uznesenia konkurzného súdu. Opätovné zamenenie peňazí za majetok (akýkoľvek), by predpokladalo jeho opätovné speňaženie. To znamená, že ak z peňazí v konkurznej podstate správca kúpi v mene úpadcu zmenku, túto zmenku musí opäť speňažiť. Opakované speňažovanie majetku a nadobúdanie majetku z peňazí v konkurznej podstate je však podľa súdu prvej inštancie v príkrom rozpore so základnou povinnosťou správcu majetok speňažiť. Uvedeným postupom správcu dochádza podľa súdu prvej inštancie k popretiu účelu jeho funkcie, pričom zákon o konkurze a vyrovnaní opätovné nadobúdanie majetku za peniaze získané speňažením neprípúšťa.

32. Na základe vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie ustálil, že žalovaná, v postavení správcu konkurznej podstaty úpadcu, porušila povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou, čo sa prejavilo tým, že bola povinná finančné prostriedky získané speňažením spravovať a chrániť až do rozdelenia veriteľom, v čom je implicitne skrytý zákaz nakladať s nimi v rozpore s týmto zákonným určením. Správca konkurznej nie je oprávnený podnikáť s majetkom v konkurznej podstate. Nie je ani oprávnený peniaze z konkurznej podstaty, ktoré sú v zmysle zákona určené na rozdelenie veriteľom použiť na nákup nového majetku úpadcu.

33. Odkúpením zmenky správkyňa dosiahla, že sa úpadca stal veriteľom spoločnosti CI HOLDING ako zmenkového dlžníka, ktorému poskytol svoje peňažné prostriedky. Správca konkurznej podstaty však nie je oprávnený požičovať peniaze konkurznej podstaty a vytvárať tak úpadcovi nových dlžníkov. Naopak, jeho povinnosťou je prijať všetky plnenia úpadcových dlžníkov, ktoré mu majú na základe ich vzájomných právnych vzťahov plniť. Z uvedeného dôvodu sa v zmysle ust. § 14 ods. 1 písm. g/ ZKV vyhlásením konkurzu stávajú nesplátne pohľadávky a záväzky splatnými, aby úpadcovi ako veriteľovi mohli byť vyplatené všetky jeho pohľadávky. Je v rozpore so ZKV, aby úpadca vstupoval už po

vyhlásení konkurzu do nových právnych vzťahov.

34. Okrem iného súd prvej inštancie upozornil, že investícia sumy vo výške 1.327.756,75 Eur do jediného cenného papiera od jediného emitenta zo strany správcu konkurznej podstaty je vysokorizikovým konaním, ktoré sa rozhodne nedá vyhodnotiť ako odborná starostlivosť. Správkyňa zároveň o zámere vykonať rizikový obchod vopred neinformovala veriteľský výbor, ani konkurzný súd. Ak by aj mala správkyňa súhlas veriteľov daný vopred, pred vykonaním zmenkových obchodov, podľa súdu prvej inštancie by to nič nemenilo na tom, že svoju právnu povinnosť porušila a že za to nesie zodpovednosť. Správca je povinný vyhodnocovať s odbornou starostlivosťou pokyny veriteľov a ich súhlas s protiprávnym úkonom ho nezbavuje zodpovednosti za škodu z neho vzniknutú. Na pokyn veriteľského výboru, ktorý by správca vyhodnotil ako protiprávny, by bol správca povinný na protiprávnosť pokynu a na riziká, ktoré z neho vyplývajú, upozorniť. V konečnom dôsledku je to on, kto nesie zodpovednosť a môže čeliť sankčným následkom. Uvedené platí podľa súdu prvej inštancie aj v prípade, ak by zlyhal dohľad súdu (čo v tomto prípade nebolo preukázané), ktoré by zakladalo nárok na náhradu škody voči štátu, ale nezbavilo by to správkyňu zodpovednosti za výkon jej funkcie, iba by to mohlo mať vplyv na posúdenie miery jej zavinenia.

35. Argumentáciu žalovanej ohľadom solventnosti spoločnosti CI HOLDING súd prvej inštancie vyhodnotil ako chybu v úsudku žalovanej. Uvedenú obranu žalovanej o bonite spoločnosti CI HOLDING súd prvej inštancie posúdil ako nedôvodnú, keďže záväzky, ktoré uhrádzala spoločnosť CI HOLDING zrejme neboli realizované z jej zdrojov, ale získavala ich formou úverov alebo práve vystavovaním zmeniek. V závere súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ správca použije výťažok zo speňažovania majetku v rozpore s účelom zákona, v dôsledku čoho nie je možné rozdeliť ho veriteľom, nemôže sa jednať o postup vykonaný ani s bežnou, nieto s odbornou starostlivosťou.

36. K ďalšiemu predpokladu účinného uplatnenia nároku na náhradu škody, a to či z protiprávneho konania žalovanej vznikla žalobcovi škoda. Súd prvej inštancie zistil, že majetok úpadcu sa v dôsledku konania žalovanej znížil o sumu, ktorú investovala do nákupu zmenky, pretože CI HOLDING ako vystaviteľ zmenky úpadcovi finančné prostriedky nevrátil. Žalovanej sa podarilo vzniknutú škodu znížiť o peňažné prostriedky v rozsahu 339.139,15 Eur, ktoré vymohla na základe zabezpečovacích prostriedkov. Vyhlásením konkurzu na vystaviteľa zmenky však bolo podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že tento je platobne neschopný. Vymáhanie plnenia zo zabezpečovacích prostriedkov bolo týmto znemožnené nástupom právnych účinkov vyhlásenia konkurzu na zmenkového dlžníka. Ďalšie plnenie zo strany zmenkového dlžníka tak do konkurznej podstaty viac nebolo poskytnuté, čím žalobcovi vznikla škoda. Škoda sa prejavila v majetkovej sfére úpadcu tým, že peniaze získané speňažením konkurznej podstaty v konkurznej podstate nie sú. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na širší rozmer následku konania žalovanej, ktorý sa prejavil nie len v majetkovej sfére úpadcu, ale aj v tom, že nie je možné finančné prostriedky získané speňažením majetku úpadcu pomerne rozdeliť medzi veriteľov, ktorí si riadne prihlásili svoje pohľadávky do konkurzu, čím sa do pozície poškodených dostali všetci veritelia.

37. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti postupovať pri správe majetku v konkurznej podstate s odbornou starostlivosťou je daná tým, že k zníženiu majetku úpadcu došlo práve v dôsledku toho, že finančné prostriedky získané speňažením jeho majetku, boli prevedené v zmenkovom obchode na spoločnosť CI HOLDING, ktorá uvedené finančné prostriedky nevrátila. To znamená, že nebyť porušenia právnej povinnosti (nákup zmenky) žalovanou nedošlo by k zníženiu majetku úpadcu.

38. Príčinou vzniku škody nebolo zriadenie zabezpečenia na vymoženie plnenia zo zmenky, ani jeho následné zlyhanie, ale investovanie finančných prostriedkov. Realizácia zabezpečovacích prostriedkov potom mala vplyv na moment, kedy došlo ku prejavu škody v majetkovej sfére úpadcu (keď bolo zrejmé, že sa už zabezpečovacie prostriedky v dôsledku vyhlásenia konkurzu na spoločnosť CI HOLDING nebudú môcť realizovať) a na výšku škody, ktorá sa znížila o prostriedky získané zo zabezpečenia.

39. V súvislosti s podmienkou zavinenia súd prvej inštancie zobral do úvahy, že žalovaná vzhľadom na výkon činnosti správcu a advokáta vedela, že jej povinnosťou je speňaženie majetku v konkurznej podstate a rovnako vedela, že finančné prostriedky získané speňažením sú určené na rozdelenie veriteľom úpadcu. Ako osoba odborne zdatná si musela byť vedomá, že peniaze úpadcu je možné použiť výlučne v súlade so ZKV. Súd prvej inštancie upriamil pozornosť na to, že ZKV v žiadnom zo svojich ustanovení neumožňuje správcovi, aby investoval prostriedky získané speňažením majetku do zmenky (alebo akéhokoľvek iného druhu majetku). Naopak mu prikazuje, zabezpečiť ich rozdelenie veriteľom. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná vedome postupovala v rozpore so spôsobom, ktorý je v zákone upravený.

40. Žalovaná si vzhľadom na svoje vzdelanie mala byť vedomá, že zmenka je cenný papier, s ktorým je spojené riziko, že vystaviteľ za zmenku jej majiteľovi nezaplatí. Napriek tomu, vedome investovala peňažné prostriedky určené na rozdelenie pre veriteľov, dovtedy bezpečne uložené na účte v banke, do cenného papiera spojeného s rizikom straty. Bez primeraných dôvodov sa spoliehala na to, že zmenkový obchod bude úspešný a peňažné prostriedky sa do konkurznej podstaty vrátia. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že sa v danom prípade jednalo o konanie žalovanej pri forme zavinenia, tzv. vedomej nedbanlivosti. Úmyselné zavinenie nebolo v priebehu konania podľa súdu prvej inštancie preukázané.

41. Námietku žalovanej, že žalobca mal pokračovať vo vymáhaní zabezpečených prostriedkov voči zmenkovému dlžníkovi (CI HOLDING) a v takom prípade by škoda nebola vznikla, súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože vzhľadom na vyhlásenie konkurzu na zmenkového dlžníka už nebolo možné reálne uplatniť nároky úpadcu v exekučných konaniach. Za nedôvodné považoval súd prvej inštancie aj námietky žalovanej súvisiace s dôvodmi, pre ktoré sa CI HOLDING dostal do konkurzu (vyhlásenie default zo strany Poštovej banky). Objektívne dôvody, ktoré vyvolali platobnú neschopnosť na strane zmenkového dlžníka sú v tomto konaní irelevantné, pretože žalovaná nemala v prvom rade do zmenky investovať peňažné prostriedky z konkurznej podstaty.

42. Výšku škody súd prvej inštancie určil ako rozdiel medzi sumou, ktorú žalovaná v mene úpadcu investovala do zmenkového obchodu vo výške 1.327.756,75 Eur a sumou, ktorú žalovaná vymohla v prospech úpadcu vo výške 339.139,15 Eur, čím ustálil škodu na sumu vo výške 988.617,60 Eur.

43. Súd prvej inštancie zobral do úvahy aj oslobodzujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.01.2017, sp. zn. 3Tdo/9/2016, ktorým bolo zrušené pôvodné rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, ktorým bola žalovaná uznaná vinnou. S prihliadnutím na konkurzné právo a občianske právo podľa názoru súdu prvej inštancie došlo k porušeniu povinnosti explicitne vyjadrenej v ZKV, a preto vyhodnotil správanie žalovanej odlišne od citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v trestnej veci.

44. Súd prvej inštancie v rámci svojho odôvodnenia poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.10.2011, sp. zn. 4Obo/86/2011, z ktorého vyplýva, že postup bývalého správcu, ktorý vložil finančné prostriedky patriace do konkurznej podstaty do subjektu, u ktorého nebola zabezpečená ich návratnosť a takýmto postupom spôsobil aj prietiahy v konkurznom konaní, možno považovať za dôvod pre zbavenie funkcie, ďalej na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 03.08.2010, sp. zn. 1Obo/98/2010, podľa ktorého ukladanie peňažných súm na účty v bankách je tiež dovolenou praxou, pričom investovanie do súkromných spoločností je porušením povinnosti výkonu funkcie s odbornou starostlivosťou, a teda dôvodom na zbavenie správcu jeho funkcie.

45. Proti uvedenému rozsudku sa v zákonom stanovenej lehote odvolala žalovaná, ktorá argumentovala tým, že súd prvej inštancie nerešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu ako ani povinnosti (doplnenie dokazovania), na ktoré ho zaviazal v zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd. Podľa žalovanej súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil celoplošným zistením rozhodujúcich skutočností podľa princípov procesného útoku a procesnej obrany v zmysle ust. § 151 C. s. p., ktoré pre súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku boli jediným prostriedkom (ignoroval navrhnuté dôkazy v poslednom vyjadrení a ostatné dôkazy pôvodne navrhnuté, napr. vo vyjadrení zo dňa 22.11.2016, ako aj iné všetky námietky, ktoré v odôvodnení odvolací súd uviedol), ktoré tvorili základ rozhodnutia. Žalovaná považuje

celý napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za zmätočný a arbitrárny.

46. Ďalej žalovaná namietla znenie žaloby, ktorá podľa nej nemá zákonné náležitosti podľa ust. § 132 ods. 1 C. s. p., pravdivé a úplne opísanie rozhodujúcich skutočností a označenie dôkazov na ich preukázanie. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na žalobu podanú pôvodne v čase, kedy bola ešte právoplatne uznaná vinnou z prečinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa ust. § 238 Trestného zákona, za ktorý bola odsúdená na trest odňatia slobody v rozsahu 16 mesiacov s podmieneným odkladom na 5 rokov a bol jej uložený aj trest zákazu činnosti. Predmet žaloby bol podľa žalovanej naformulovaný podľa skutkového odôvodnenia a doslovného prevzatia skutkového vymedzenia „výroku“ odsudzujúceho rozsudku zo dňa 25.11.2014, sp. zn.: 2T/51/2012. Súd prvej inštancie nebral do úvahy zákonnú povinnosť žalobcu nanovo formulovať skutok, z ktorého nárok vyplýva tak, ako to vyžaduje ust. § 132 ods. 1 C. s. p., lebo otázka viazanosti tým, že bol spáchaný trestný čin a z neho plynúca protiprávnosť konania, vznik škody, prípadne príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou už v dôsledku oslobodzujúceho rozsudku pominula a skutok bolo treba formulovať nanovo. Žalovaná trvá na tom, že došlo v priebehu súdneho konania k podstatnej zmene okolností (oslobodzujúce rozhodnutie), čím vznikla potreba zmeny žaloby, pretože výroková časť skutku v trestnom konaní stratila význam a poukázala na ust. § 140 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Napriek podstatnej zmene rozhodujúcich skutočností, ktoré nárok odôvodňujú, žalobný návrh zostal v žalobe nedotknutý. Ak teda žiadne rozhodujúce skutočnosti žalobca netvrdil a nedomáha sa ich vykonania, žalovaná zastáva názor, že súdu neostáva nič iné, len v tomto obmedzenom rozsahu existujúcich skutkových tvrdení posúdiť vec meritórne a žalobu zamietnuť.

47. Vo vzťahu k otázke premlčania považuje žalovaná záver súdu prvej inštancie za nesprávny. Udalosť, z ktorej škoda vznikla, je podľa nej uzavretie zmenkového obchodu 31.07.2009. Splatnosť tejto zmenky bola 12.10.2009. Škoda vznikla v momente, keď podľa tvrdenej protiprávnosti finančné prostriedky opustili sféru úpadcu (znižil sa jeho majetok), čo bolo nasledujúci deň 01.08.2009. Rozhodujúcou skutočnosťou pre uplatnenie náhrady škody je, kedy a či v trestnom konaní kolízny opatrovník, ktorý bol ustanovený uznesením Okresným súdom Banská Bystrica zo dňa 06.02.2012, sp. zn.: 0Tp/18/2012, ktoré sa stalo právoplatné dňa 21.02.2012, uplatnil v prípravnom konaní nárok na náhradu škody a či sa tak stalo zákonným spôsobom, keď nový správca (žalobca) bol ustanovený podľa zverejnenia v Obchodnom vestníku dňa 20.02.2012 a či v čase uplatnenia mal takýto úkon urobiť nový správca alebo kolízny opatrovník za predpokladu, že ustanovením nového správcu zanikla funkcia kolízneho opatrovníka zo zákona, lebo nový správca bol oprávnený plnohodnotne konať v mene úpadcu. Na návrh na vykonanie dôkazu trestným spisom v tejto súvislosti súd prvej inštancie podľa žalovanej nereagoval. Vykonaním uvedeného dôkazu by došlo k zisteniu, či bol nárok na náhradu škody uplatnený kolíznym opatrovníkom v adhéznom konaní. Inými slovami, či bol kolízny opatrovník osobou v tom čase oprávnenou konať v mene úpadcu. Uvedené má podľa žalovanej vplyv na plynutie premlčacej doby. Ak by sa preukázalo, že kolízny opatrovník v prípravnom konaní nárok uplatnil, hoci ho uplatniť nemal a pred začatím hlavného pojednávania ho uplatnil nový správca, ani v tomto prípade sa v začatom konaní riadne nepokračovalo. V takom prípade by premlčacia doba riadne plynula. Žalovaná trvá na tom, že uvedené skutočnosti bolo potrebné dôkazmi zistiť, pričom neobstojí argument súdu prvej inštancie, že tieto dôkazy mala povinnosť predložiť žalovaná ako účastníčka trestného konania. Žalovaná zdôraznila, že trestným spisom nedisponuje. Bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vykonať označený dôkaz, aby sa s ním súd riadne vysporiadal.

48. Svoj nesúhlas žalovaná vyjadrila aj v súvislosti so záverom súdu prvej inštancie o tom, že poskytnutím finančných prostriedkov na základe zmenkového obchodu nevznikla škoda, pretože úpadca získal zmenku, ktorá má svoju hodnotu. Tvrdenú nesprávnosť žalovaná odôvodnila tým, že nominálne zmenka takúto hodnotu mala, ale jej vymoženie nebolo jednoznačné.

49. Žalovaná považovala za potrebné dať do pozornosti odvolaciemu súdu, že porušenie právnej povinnosti musí byť zrejme z predpisu *lex specialis*, ktorým je zákon o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“) a musí ísť o takú povinnosť, ktorá jej určuje zákaz takéhoto konania, ktoré by bolo v rozpore s jednotlivými ustanoveniami vo vzťahu k ust. § 8 ods. 2 ZKV alebo prikazuje iné konanie. Na doplnenie

žalovaná uviedla, že finančné prostriedky poskytnuté do zmenkového obchodu boli účelovo viazané výlučne na nákup štátnych dlhopisov. Poskytnutie prostriedkov na nákup štátnych dlhopisov je „absolútne bezpečnou finančnou operáciou“, ktorá nenesie žiadne riziká. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaná zastáva názor, že zavinenie vyhodnotenú súdom prvej inštancie nebolo na mieste. Súdom prvej inštancie si vytvoril svoju vlastnú konštrukciu vedomej nedbanlivosti bez toho, aby si zaobstaral skutkový podklad k takémuto záveru.

50. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril intervenient na strane žalovanej spoločnosť KOOOPERATIVA poisťovňa, Bratislava prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu s tým, že nerešpektovanie ust. § 470 ods. 2 C. s. p. zo strany súdu prvej inštancie v nevykonaní doplnenia a zopakovania dokazovania súdom prvej inštancie sa napadnutý rozsudok javí ako nesprávny a nezákonný. Prvoinštančný súd nevykonal dokazovanie smerujúce k zisteniu skutkového stavu ohľadne žalobcom uplatňovaného nároku na účely korektného posúdenia otázky premlčania a splnenia predpokladov vzniku jeho prípadného nároku na náhradu škody, a preto sa intervenient stotožňuje s právnym názorom žalovanej ohľadne zmätočnosti a arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Súhlas intervenient vyjadril aj s námietkou žalovanej týkajúcou sa nedostatkov podanej žaloby vzhľadom na zmenu podstatných okolností a premlčaním samotného nároku na náhradu škody. Intervenient zastáva názor zhodne so žalovanou, že žalobcom uplatňované právo je premlčané, a keďže zmenka bola splatná dňom 12.10.2009, tak najneskôr nasledujúci deň začala plynúť objektívna premlčacia doba. Rovnako intervenient považuje za potrebné vysporiadať sa zo strany súdu s otázkou, či bol kolízny opatrovník v rámci trestného konania osobou oprávnenou na uplatnenie nároku na náhradu škody v mene úpadcu.

51. Podľa názoru intervenienta sa súd prvej inštancie dostatočne nevysporiadal s odkladným účinkom adhézneho konania vo vzťahu k žalovanému nároku vzhľadom ku skutkovému stavu ako ho sám zistil. Ak prijal záver, že udalosťou, z ktorej škoda vznikla, je až moment vyhlásenia konkurzu na zmenkového dlžníka (CI HOLDING), jeho úsudok o účinkoch uplatnenia náhrady škody voči žalovanej v adhéznom konaní nemôže byť správny za predpokladu, že premlčacia doba podľa ust. § 112 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplynie, pokiaľ veriteľ uplatní právo v premlčacej dobe. V takom prípade by podľa intervenienta nemalo uplatnenie náhrady škody v adhéznom konaní žiadny účinok na plynutie premlčacej doby. Závery súdu prvej inštancie obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia považuje intervenient za predčasné, nepresvedčivé a nepresné, keďže súd vychádzal z neúplne zisteného skutkového stavu, nakoľko žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal naplnenie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody.

52. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý sa s podaným odvolaním nestotožnil v celom rozsahu. Žalobca považuje odvolanie žalovanej s poukazom na absenciu riadnej špecifikácie odvolacích dôvodov za zmätočné. V napadnutom rozhodnutí sa podľa jeho názoru súd prvej inštancie podrobne vysporiadal s nedostatkami predchádzajúceho rozhodnutia, ktoré boli vytknuté odvolacím súdom. K námietke žalovanej ohľadom nedoplnenia a nezopakovania dokazovania súdom prvej inštancie žalobca uviedol, že žalovaná bola v opakovanom prvoinštančnom konaní pasívna, keď na preukázanie svojich tvrdení nezadovážila do konania žiaden relevantný dôkaz. Vykonanie dôkazu pripojením trestného spisu žalovaná navrhla ešte vo svojom podaní zo dňa 22.11.2016. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že mala dostatočný časový priestor na to, aby do trestného spisu nahliadla, urobila kópie relevantných dokumentov, a tak predložila súdu prvej inštancie dôkazy potrebné pre jej účinnú obranu v konaní.

53. Žalobca vyjadril nesúhlas s tvrdením žalovanej, že súd prvej inštancie nedoplnil dokazovanie. Podľa jeho názoru si súd prvej inštancie túto povinnosť splnil tým, že pripustil dôkazy, ktoré strany sporu do konania predložili. Skutočnosť, že žalovaná v priebehu konania nepredložila ňou navrhované dôkazy, ale len navrhla ich zadováženie súdom prvej inštancie a až následne ich vykonanie, je podľa žalobcu v rozpore so zásadami civilného sporového konania. Pokiaľ by súd takémuto návrhu žalovanej vyhovel, nepochybne by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces zo strany súdu vo vzťahu k žalobcovi. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaná nedostatočne označila, aké listiny z trestného spisu majú byť predmetom dokazovania. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná bola priamou účastníčkou trestného konania, ktorá by mala mať prístup k trestnému spisu, vykonanie navrhovaného dôkazu súdom prvej inštancie nepovažuje žalobca za účelné, hospodárne ani spravodlivé. Dôkaz navrhnutý žalovanou mal

služiť na jej prospech, preto ani žalobca alebo súd nie sú povinní na unesenie dôkazného bremena namiesto žalovanej.

54. V súvislosti s vymedzením skutku v podanej žalobe, ako aj z celého konania pred súdom prvej inštancie je podľa žalobcu zrejmé, čo je predmetom konania, čoho sa žalobca domáha a na základe, akých skutočností. Skutočnosť, že žalovaná bola oslobodená spod obžaloby v trestnom konaní nemá za následok nemožnosť žalobcu vymáhať od nej náhradu škody, ktorú spôsobila porušením svojej povinnosti v rámci civilného práva. Žalovaná vo svojich vyjadreniach opisuje rozhodnutia trestných súdov vrátane konečného rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby, avšak neustále opomína skutočnosť, že zakaždým trestný súd odkázal poškodeného (žalobcu) s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Trestný súd skonštatoval, že skutok, ktorý sa žalovanej kládol za vinu nie je trestným činom v intenciách trestného práva, avšak mal za preukázanú skutočnosť, že v majetkovej sfére žalobcu ku škode jednoznačne došlo. Z písomných vyjadrení žalobcu je zrejmé, aké konanie a skutky žalovanej viedli k vzniku škody. Žalobca trvá na tom, že sa súd prvej inštancie relevantne vysporiadal s oslobodzujúcim rozsudkom vydaným v trestnom konaní vo vzťahu k žalovanej. Uvedená skutočnosť však podľa žalobcu nemala za následok potrebu zmeny žalobného návrhu. Bez ohľadu na výsledok trestného konania došlo v majetkovej sfére úpadcu ku vzniku škody vo výške 988.617,60 Eur.

55. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovanej, že škoda vznikla v rovnakom čase ako sa žalovaná dopustila protiprávneho konania. Splatnosťou zmenky sa škoda v majetkovej sfére úpadcu neprejavila. Tá sa prejavila až skutočnosťou, že exekučné konania vedené voči spoločnosti CI HOLDING ako dlžníka úpadcu boli vyhlásením konkurzu na jeho majetok ex lege podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii zastavené. Týmto momentom pominula akákoľvek možnosť na uspokojenie pohľadávky žalobcu. V súvislosti s uvedenou argumentáciou žalobca poukázal na rozhodnutie publikované v zbierke rozhodnutí pod R 38/1975, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky pod sp. zn. 25Cdo/2232/2005 z 26.10.2005, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky pod sp. zn. 25Cdo/490/2006 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky pod sp. zn. 25Cdo/2749/2004.

56. Žalobca zdôraznil, že po tom, ako sa dozvedel o právoplatnom skončení trestného konania, v ktorom bola riadne uplatnená škoda voči žalovanej, riadne pokračoval s uplatnením nároku na náhradu škody v civilnom konaní. Pozornosť žalobca upriamil na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 13.11.2008, sp. zn. 21Cdo/2958/2007, a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.02.2012, sp. zn. 1Cdo/43/2010, podľa ktorého, „ak nedošlo v trestnom konaní k uloženiu povinnosti nahradiť poškodenému uplatnenú náhradu škody, má poškodený možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody v civilnom konaní v premlčacej dobe, ktorej beh pokračuje po skončení trestného konania, o ktorom bol poškodený upovedomený, až do jeho úplného vyčerpania. Poškodený v konaní riadne pokračuje aj vtedy, ak po skončení trestného konania v primeranej dobe pokračuje v civilnom súdnom konaní. Určenie tejto primeranej lehoty bude vždy otázkou okolností jednotlivého prípadu.“ Žalobca trvá na tom, že v primeranej dobe pokračoval v civilnom súdnom konaní tým, že podal proti žalovanej predmetnú žalobu na náhradu škody.

57. Ďalej žalobca upozornil, že uznesenie o ustanovení žalobcu do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu síce bolo zverejnené v Obchodnom vestníku v deň 20.02.2012, avšak proti tomuto uzneseniu konkurzného súdu sama žalovaná podala odvolanie, o ktorom rozhodoval Najvyšší súd SR, ktorý uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako konkurzného súdu, potvrdil. Žalobca bol ustanovený do funkcie až nasledujúci deň po zverejnení uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v obchodnom vestníku č. 90/2012 zo dňa 11.05.2012. Zároveň žalovaná opomína skutočnosť, že nie je v silách žiadnej osoby v konkrétny deň ustanovenia do funkcie správcu získať prehľad a poznatky ohľadom všetkých konaní a nárokov súvisiacich s konkurzom. Žalovaná bola povinná odovzdať žalobcovi spisovú dokumentáciu úpadcu, ako aj oboznámiť ho o stave konkurzu, čo urobila až s odstupom času po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. Z uvedeného dôvodu žalobca trvá na tom, že nie je logicky prijateľné a ani možné deň 20.02.2012 považovať za rozhodujúci moment, kedy malo byť žalobcovi známe, kto za škodu zodpovedá a v akej výške škoda vznikla.

58. V súvislosti s argumentáciou žalovanej, že investovala do štátnych dlhopisov žalobca považoval za potrebné uviesť na pravú mieru, že žalovaná investovala peňažné prostriedky do zmenky. Podmienenie tejto investície vo vzťahu k CI HOLDING ju podľa žalobcu nezabavuje zodpovednosti. Takéto konanie nie je konaním s odbornou starostlivosťou. Tvrdenie žalovanej týkajúce sa investovania do štátnych dlhopisov, ktoré je bezpečné, vyvracia skutočnosť, že v majetkovej sfére úpadcu bola týmto jej konaním spôsobená škoda vo výške 988.617,60 Eur.

59. Žalovaná vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu poukázala na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 20.06.2019, sp. zn. 63Cbi/25/2014, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 10.08.2019. Predmetom uvedeného konania bola obdobná vec totožného právneho posúdenia, ktoré sa týkalo skutočnosti, že nedošlo k zmene (úprave) rozhodujúcich skutočností v žalobe napriek tomu, že aj v tejto veci bol žalovaný následne po podaní žaloby spod obžaloby oslobodený. Žalobca na túto skutočnosť nereagoval, a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Svoj záver súd odôvodnil tým, že neboli uvedené relevantné skutočnosti pri vymedzení skutkového stavu, z ktorých by bol jednoznačný hmotnoprávny dôvod uplatňovaného nároku.

60. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) [§ 470 ods. 1, ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), žalovanou ako oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 a § 356 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.), nakoľko nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, a prejednal odvolanie podľa § 379 C. s. p. Odvolací súd dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné, keďže smeruje proti vecne správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

61. Najvyšší súd ako súd odvolací je viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom (§ 380 ods. 1, § 383 C. s. p.).

62. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o nároku žalobcu na náhradu škody. V danom prípade bolo preukázané, že žalovaná v postavení správcu konkurznej podstaty úpadcu INTERWOOD a.s., bez súhlasu konkurzného súdu a veriteľského výboru, investovala do zmenkových obchodoch kúpou a predajom zmienek vystavených spoločnosťou CI HOLDING finančné prostriedky získané zo speňaženia podstaty a inej činnosti správcu, ktoré mali slúžiť na pomerné uspokojenie veriteľov. Žalovaná vo vzťahu k zmenke zo dňa 31.07.2009, splatnej dňa 12.10.2009, v hodnote 1.327.756,75 Eur využitím zákonných a iných práv, ktoré sa k zmenke viazali, vymohla v exekučných konaniach voči CI HOLDING v prospech podstaty sumu vo výške 339.139,15 Eur. Z uvedeného dôvodu bola predmetom konania náhrada škody vo výške rozdielu medzi investovanými prostriedkami vo výške 1.327.756,75 Eur a vymoženou sumou 339.139,15 Eur, tzn. 998.040,98 Eur. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že nárok na náhradu škody bol ešte pred podaním žaloby na súd uplatnený v rámci adhézneho konania C.. P., kolíznym opatrovníkom úpadcu, ustanoveným na základe uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 06.02.2012, sp. zn. 0Tp/18/2012, právoplatného dňa 21.02.2012. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 15.02.2012, sp. zn. 28K/17/2005-Že, zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 20.02.2012 a právoplatným dňa 11.05.2012, zbavil žalovanú funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu a namiesto nej ustanovil za správcu konkurznej podstaty úpadcu žalobcu. Uznesenie o vyhlásení konkurzu na CI HOLDING bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 105/2012 dňa 01.06.2012 a právoplatnosť nadobudlo dňa 02.06.2012. Trestné konanie vedené voči žalovanej bolo skončené dňa 27.05.2015. Následne bol vo vzťahu k žalovanej vydaný oslobodzujúci rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.01.2017, sp. zn. 3Tdo/9/2016.

63. V odvolaní žalovaná namieta, že súd prvej inštancie pri vydaní napadnutého rozsudku nepostupoval v súlade s ust. § 391 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Na základe uvedeného ako aj s prihliadnutím na to, že súd prvej inštancie nedoplnil ani nezopakoval dokazovanie, je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa žalovanej zmatečný a arbitrárny. Týmto mala žalovaná za naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

64. Odvolací súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť na to, že napriek zrušujúcemu uzneseniu Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. februára 2019, č. k. 2Obo/13/2017-438, v ktorom sa tento nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie obsiahnutom v rozsudku zo dňa 30. mája 2017, č. k. 44Cbi/1/2016-219, Najvyšší súd SR pripustil možnosť, že pokiaľ súd prvej inštancie po doplnení dokazovania dospeje k právnomu názoru, že prípadná pohľadávka žalobcu nie je premlčaná, bude sa v ďalšom zaoberať opätovne základnými predpokladmi vzniku všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti správcu konkurznej podstaty za spôsobenú škodu, a to porušením právnej povinnosti, vznikom škody a príčinnej súvislosti medzi porušením právnych povinností a vznikom škody, a svoje rozhodnutie i náležite odôvodní a vysporiada sa so všetkými námietkami, ktoré vzniesla žalovaná v podanom odvolaní, ako i intervenient na strane žalovanej.

65. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku k doplneniu dokazovania uviedol s poukazom na ust. § 151 ods. 1 C. s. p. a ust. § 186 ods. 2 C. s. p., že skutočnosti, ktoré strany uviedli ako skutkové tvrdenia v priebehu konania a ktoré neboli druhou sporovou stranou popreté, považoval za nesporné (body 53-66 napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie), teda dokázané. K námietke žalovanej ohľadom vyhodnotenia nesporných tvrdení sporových strán za dokazovanie vykonané v minimálnom rozsahu, súd prvej inštancie zdôraznil, že civilné sporové konanie už nie je ovládané vyšetrovacou zásadou. Z uvedeného dôvodu súd pri zisťovaní skutkového stavu vykonáva dokazovanie iba tými dôkazmi, ktoré strany na preukázanie svojich skutkových tvrdení navrhnu alebo predložia, iba výnimočne je v zmysle § 185 ods. 2 C. s. p. oprávnený vykonať dôkazy aj bez návrhu sporovej strany, a aj to iba v rozsahu verejných registrov a zoznamov. Keďže k nesporným skutočnostiam súd dokazovanie nevykonáva, dokazovanie vykonal súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 21.05.2019 iba tými listinnými dôkazmi, ktoré strany na ňom predložili.

66. Žalovaná vo svojom odvolaní tento postup súdu prvej inštancie namietla s poukazom na ust. § 470 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Pozornosť upriamila hlavne na ust. § 470 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

67. Žalovaná argumentovala princípom ultraaktivity, že aj podľa dnešného procesného stavu sa vo vzťahu k procesnej obrane a koncentrácii tieto ustanovenia nepoužijú, lebo v minulosti neplatili, pokiaľ by boli v neprospech strany. Výstavenie skutkových zistení súdom prvej inštancie celoplošnému uplatneniu nových inštitútov bez toho, aby skúmal dovolenosť takéhoto postupu, ktorý postup ust. § 470 ods. 2 C. s. p. vylučuje, porušil zákonnú povinnosť viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu.

68. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovanej bola žaloba zo dňa 04.03.2016 spolu s výzvou na vyjadrenie (č. l. 73 spisu) doručená súdom prvej inštancie dňa 07.06.2016, tzn. ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Vyjadrenie k žalobe žalovaná doručila súdu prvej inštancie dňa 15.07.2016 (č. l. 78 spisu), teda už za účinnosti Civilného sporového poriadku.

69. Odvolací súd uvádza, že síce platí výnimka podľa ust. § 470 ods. 2 C. s. p., že sa sudcovská koncentrácia konania neuplatní v konaniach začatých za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, pokiaľ by to bolo v neprospech strany, ale o takýto prípad v predmetnom konaní nejde. Odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ už prvý úkon žalovanej (vyjadrenie k žalobe zo dňa 15.07.2016) v konaní pred súdom prvej inštancie bol uskutočnený počas účinnosti Civilného sporového poriadku (od 01.07.2016), nie je dôvod na aplikáciu výnimky podľa ust. § 470 ods. 2 C. s. p. Nakoľko žiadny úkon žalovanej nebol urobený ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, nemožno hovoriť o porušení princípu legitímnych očakávaní súdom prvej inštancie vo vzťahu k žalovanej, ani o jej sankcionovaní za postup, ktorý v čase jeho uskutočnenia ešte sankcionovaný nebol.

70. Aplikáciu Civilného sporového poriadku, vrátane ust. § 151 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 186

ods. 2 C. s. p., súdom prvej inštancie na predmetné konanie, ktoré v zásade celé prebiehalo za jeho účinnosti s výnimkou podania žaloby, odvolací považuje za správnu, a preto argumentácia žalovanej ustanovením § 470 ods. 2 C. s. p. podľa odvolacieho súdu nie je dôvodná.

71. V rámci prostriedkov procesnej obrany žalovaná v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, konkrétne v podaní zo dňa 22.11.2016 (č. l. 111 spisu), vzniesla námietku premlčania vo vzťahu k žalobcom uplanenému nároku na náhradu škody. So zreteľom na uvedené súd prvej inštancie skonštatoval, že dôkazné bremeno bolo na žalovanej, aby preukázala, kedy podľa jej názoru začala premlčacia doba plynúť. K návrhu žalovanej týkajúcej sa doplnenia dokazovania pripojením trestného spisu za účelom zistenia dátumov, kedy došlo k podpísaniu zmenky zo strany žalovanej, ktorá zakladá nárok žalobcu na náhradu škody, kedy boli odpísané peniaze z účtu žalobcu, kedy bol ustanovený kolízny opatrovník, ktorý mal uplatniť nárok na náhradu škody v adhéznom konaní, kedy bol ustanovený nový správca namiesto kolízneho opatrovníka a kedy on v rámci adhézneho konania uplatnil nárok na náhradu škody, súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko mala žalovaná prístup k uvedenému trestnému spisu, mohla tieto dôkazy predložiť. S poukazom na ust. § 150 C. s. p. súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaná neoznačila, ktoré listiny, nachádzajúce sa v trestnom spise, sú pre dané konanie podľa nej relevantné a je nevyhnutné ich prečítať na potvrdenie jej skutkového tvrdenia, pričom súd nemôže sám hádať, o ktoré konkrétne listiny sa jedná. Súd prvej inštancie pri formovaní svojho právneho názoru vychádzal z právoplatného oslobodzujúceho rozsudku, v ktorom žalobcom tvrdené skutočnosti neboli žalovanou popreté, a preto dospel k záveru, že bol oprávnený z takto zisteného skutkového stavu vychádzať.

72. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 193 posledná veta C. s. p., podľa ktorého je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Odvolací súd preto konštatuje, že postup súdu prvej inštancie, ktorý vychádzal najprv z odsudzujúceho rozsudku trestného súdu a následne zobral do úvahy oslobodzujúci rozsudok (teda aj zo skutkových zistení v trestnom konaní), považuje za správny.

73. Okrem vyššie uvedeného súd prvej inštancie poukázal na to, že dátumy, ktoré žalovaná požadovala preukázať pripojením trestného spisu, boli v priebehu konania pred súdom prvej inštancie sporovými stranami prezentované (lehota na zaplatenie pôvodného dlhu bola 12.10.2009, uznesenie o ustanovení opatrovníka nadobudlo právoplatnosť 21.02.2012, žalobca prevzal funkciu správcu konkurznej podstaty po na základe uznesenia právoplatného 11.05.2012, konkurz na CI HOLDING bol právoplatne vyhlásený dňa 02.06.2012). Súd prvej inštancie preto nezistil potrebu pripojenia trestného spisu, v dôsledku čoho tento návrh žalovanej na vykonanie dokazovania zamietol.

74. K potrebe doplnenia dokazovania konštatovanej Najvyšším súdom SR v jeho zrušujúcom rozhodnutí, súd prvej inštancie uviedol, že nemusel v zmysle Civilného sporového poriadku vykonávať dokazovanie čítaním listín, z ktorých uvedené údaje vyplývali (rozhodnutia súdov, orgánov činných v trestnom konaní), pretože tieto skutkové tvrdenia popreté neboli. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie vychádzal z nesporných tvrdení, pri ktorých sa dokazovanie nevykonáva, a na ktoré je súd povinný prihliadať, nebolo podľa súdu prvej inštancie možné opakovať dokazovanie.

75. V súvislosti s návrhom žalovanej na vykonanie dokazovania zmenkou, za účelom zistenia, kedy bola táto vystavená, súd prvej inštancie uzavrel, že tento dôkaz nevykoná, pretože sa jedná o dôkaz pre právne posúdenie nároku na náhradu škody irelevantný. Na doplnenie súd prvej inštancie zdôraznil, že síce momentom vystavenia zmenky došlo k porušeniu právnej povinnosti, nie však ku škode v majetkovej sfére úpadcu INTERWOOD, pričom dátum, kedy bola vystavená zmenka splatná, teda 12.10.2009, sporný nebol.

76. V závere súd prvej inštancie upozornil, že nebol oprávnený hľadať „materiálnu pravdu“ iba vyhodnocovať tvrdenia strán, a preto bol skutkový stav zistený v rozsahu, v akom ho strany prezentovali, keď uvádzali svoje skutkové tvrdenia. Sporné bolo právne posúdenie začiatku plynutia

premlčacej doby, porušenia právnej povinnosti, otázka momentu vzniku škody a posúdenia vzájomnej príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a porušením povinnosti. Z hľadiska právneho posúdenia ostali sporné aj následky uplatnenia náhrady škody opatrovníkom v adhéznom konaní a charakter zodpovednostného právneho vzťahu, keďže žalovaná spolu s intervenientom vyhodnotili tento právny vzťah ako občianskoprávny, kým žalobca sa od počiatku domáhal posúdenia právneho vzťahu ako obchodnoprávneho.

77. Odvolací súd v otázke povinnosti súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie, ku ktorému smeroval Najvyšší súd SR v zrušujúcom rozhodnutí, uvádza, že zistenia, ktoré žalovaná navrhovala pripojením trestného spisu už boli súdu prvej inštancie zrejmé z jednotlivých tvrdení sporových strán.

78. K návrhu na doplnenie dokazovanie pripojením trestného spisu, ktorým sa malo zistiť, kedy došlo k podpísaniu zmenky zo strany žalovanej, ktorá zakladá nárok žalobcu na náhradu škody, kedy boli odpísané peniaze z účtu žalobcu, kedy bol ustanovený kolízny opatrovník, ktorý mal uplatniť nárok na náhradu škody v adhéznom konaní, kedy bol ustanovený nový správca namiesto kolízneho opatrovníka a kedy on v rámci adhézneho konania uplatnil nárok na náhradu škody, odvolací súd upriamuje pozornosť na skutkové okolnosti zistené v trestnom konaní a zaznamenané v rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 25. novembra 2014, č. k. 2T/51/2012-1085 (ďalej len „trestný rozsudok“).

79. Z trestného rozsudku je zrejmé, že žalovaná dňa 15.04.2009 podpísala confirmáciu, čím opätovne odkúpila zmenku CI HOLDING a fyzicky dňa 16.04.2009 z čísla účtu XXXXXXXXXXX/XXXX uhradila bezhotovostným prevodom na účet CI HOLDING sumu 1.327.755,75 Eur, t. j. 40 mil. Sk. Dňa 31.07.2009 žalovaná odpredala predošlú zmenku späť CI HOLDING za zmenkovú cenu 1.341.569,11 Eur, t. j. 40.416.111,- Sk, avšak CI HOLDING jej v rámci spätného odstupu túto zabezpečenú sumu neuhradil. Na účet úpadcu CI HOLDING zaslal iba dohodnutý výnos 13.812,36 Eur a sumu 40 mil. Sk nie s tým, že táto suma bude použitá na úhradu novej zmenky CI HOLDING, ktorú žalovaná opäť odkúpila dňa 31.07.2009 od CI HOLDING s dátumom splatnosti dňa 12.10.2009.

80. Ďalej z trestného rozsudku vyplýva, že svedok, C. U. P., bol uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 6. februára 2012, sp. zn. 0T/18/12, podľa § 48 ods. 3 Trestného poriadku ustanovený za opatrovníka poškodenej spoločnosti INTERWOOD, a.s. a uplatnil nárok na náhradu škody voči žalovanej vo výške rozdielu zmenečnej sumy 1.337.180,13 Eur (40.283.889,- Sk) a vymoženej sumy na základe vykonaných exekúcií voči CI Holding 339.139,15 Eur, t. j. vo výške 998.040, 98 Eur.

81. Odvolací súd poukazuje na odvolanie žalovanej (č. l. 233 spisu) proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 30. mája 2017, č. k. 44Cbi/1/2016-219, v ktorom samotná žalovaná uvádza, že v prípravnom konaní dňa 19.03.2012 bol vypočutý C. U. P. ako kolízny opatrovník poškodeného úpadcu INTERWOOD, a.s., ktorý uplatnil nárok v mene poškodeného úpadcu vo výške 998.040,98 Eur. Rovnako v tomto odvolaní žalovaná uvádza, že „zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 09.10.2012, podkladom ktorého bola uvedená obžaloba zo dňa 23.05.2012 na str. 3 vyplýva, že C. P. vypovedá zhodne ako pri výsluchu v prípravnom konaní dňa 19.03.2012 a uplatňuje proti obžalovanej nárok poškodeného na náhradu škody vo výške 40.000.000,- Sk.“

82. Nový správca konkurznej podstaty úpadcu (žalobca) bol ustanovený do funkcie uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. februára 2012, č. k. 28K/17/2005-Že-1078, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 20. februára 2012 a právoplatnosť nadobudlo dňa 11.05.2012.

83. Okrem jednotlivých rozhodnutí súdov vyššie uvedené skutočnosti tvrdili aj sporové strany v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, napr. žalovaná vo svojom vyjadrení zo dňa 22.11.2016 (č. l. 111 spisu), vo vyjadrení žalobcu zo dňa 04.01.2017 (č. l. 135 spisu), v odvolaní žalovanej (č. l. 233 spisu). Vzhľadom na to, že sporové strany navzájom svoje skutkové tvrdenia účinne nepopreli, súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne vychádzal z toho, že tieto skutkové tvrdenia sú medzi stranami nesporné. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku jednoznačne uviedol, ktoré tvrdené skutočnosti považuje v konaní za nesporné. Za týchto okolností odvolací súd konštatuje, že

nebolo potrebné vykonávať doplnenie dokazovania a súd prvej inštalácie postupoval správne, ak z nich pri rozhodovaní vychádzal.

84. Žalovaná v rámci odvolania namietla, že podaná žaloba, s prihliadnutím na oslobodzujúci rozsudok vydaný v trestnom konaní, nespĺňa zákonné náležitosti, medzi ktoré patrí aj pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie. Z uvedeného dôvodu mala žalovaná za to, že žalobca bol povinný v zmysle ust. § 132 ods. 1 C. s. p. nanovo naformulovať skutok, z ktorého odvodzuje uplatnený nárok, pretože sa podstatne zmenili skutkové okolnosti. Uvedenú námietku žalovaná odôvodnila tým, že žaloba bola podaná ešte v čase, kedy bola žalovaná právoplatne uznaná vinnou z prečinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa ust. § 238 Trestného zákona. K uvedenému súd prvej inštalácie uviedol, že nadobudnutie právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku nemalo vplyv na podstatu žaloby, ktorou sa žalobca domáha, aby žalovaná vrátila späť úpadcovi peniaze, o ktoré prišiel v dôsledku toho, že porušila svoju právnu povinnosť. Súd prvej inštalácie ďalej zdôraznil, že konanie o náhradu škody podľa občianskeho práva nie je podmienené rozhodnutím o vine v trestnom práve. Skutok, ktorý nenapĺňa znaky trestného činu môže naplňať znaky súkromného deliktu, kedy príde k porušeniu povinnosti upravenej v civilnom práve a z toho následne vznikne škoda. S týmto názorom vysloveným súdom prvej inštalácie v napadnutom rozsudku sa odvolací súd plne stotožňuje a považuje námietku žalovanej za nedôvodnú.

85. Zo zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je zrejmé, že v súvislosti s vznesenou námietkou premlčania, ktorú vyhodnotil súd prvej inštalácie ako nedôvodnú, bol odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštalácie dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, a preto považoval rozhodnutie súdu prvej inštalácie v tejto časti za nesprávne a nedostatočne odôvodnené.

86. Žalovaná v rámci odvolania trvala na tom, že udalosťou, z ktorej škoda vznikla, je uzavretie zmenkového obchodu dňa 31.07.2009. Začiatok plynutia premlčacej doby preto žalovaná stanovila na moment, kedy finančné prostriedky opustili sféru úpadcu a znížil sa jeho majetok, tzn. 01.08.2009.

87. Súd prvej inštalácie sa s názorom žalovanej nestotožnil. Zaplatenie za zmenku vyhodnotil súd prvej inštalácie ako zámenu finančných prostriedkov za zmenku, z ktorej úpadcovi vyplýval nárok na jej zaplatenie zmenkovým dlžníkom. Inými slovami, uzavretím obchodu tak došlo k transformácii majetku dlžníka, nie k jeho zníženiu, pretože zmenka ako obchodovateľný cenný papier predstavuje aktívum a je súčasťou majetku. Zmenou formy majetku pri zachovaní jeho hodnoty ešte nedošlo k zníženiu hodnoty majetku.

88. Na podporu vyššie uvedeného právneho názoru súd prvej inštalácie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.10.2016, sp. zn. 1Obo/17/2015, ktorý sa zaoberal slovným spojením „udalosť, z ktorej škoda vznikla“, ktoré zahŕňa nielen porušenie právnej povinnosti (protiprávny úkon), resp. právne kvalifikovanú udalosť, ktorá viedla ku vzniku škody, ale aj vznik škody samotnej. Teda, z hľadiska ust. § 106 ods. 2 OZ nemožno udalosť, z ktorej škoda vznikla, stotožňovať len so škodnou udalosťou, lebo by tak objektívna premlčacia doba mohla začať plynúť skôr, než ku škode na majetku vôbec došlo, resp. škoda by mohla vzniknúť až po uplynutí objektívnej premlčacej doby alebo by nemusela vzniknúť vôbec“.

89. S uvedeným názorom vysloveným súdom prvej inštalácie ako aj názorom v rozhodnutí, sp. zn. 1Obo/17/2015, odvolací súd súhlasí a na doplnenie uvádza, že napriek porušeniu právnej povinnosti nemusí nevyhnutne dôjsť k vzniku škody, v podobe v zmenšenia majetku poškodeného. Pokiaľ by žalovaná v danom prípade dosiahla vrátenie všetkých finančných prostriedkov zmenkovým dlžníkom do konkurznej podstaty úpadcu, či už dobrovoľným plnením zmenkového dlžníka alebo využitím zabezpečovacích inštitútov, napriek porušeniu povinnosti z jej strany, nedošlo by k vzniku škody, a tým pádom ani k naplneniu zákonom stanovených predpokladov pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody. Uvedenému režimu podliehala alebo sa spravovala časť zmenkovej pohľadávky vo výške 339.139,15 Eur, ktorej vrátenie do konkurznej podstaty úpadcu žalovaná zabezpečila. Inými slovami, aj v časti zmenkovej pohľadávky vo výške 339.139,15 Eur došlo zo strany žalovanej k porušeniu právnej

povinnosti, ale nakoľko bola v dôsledku konania žalovanej uvedená suma do konkurznej podstaty úpadcu vrátená, žalobca nie je oprávnený v tejto časti uplatňovať voči žalovanej nárok na náhradu škody.

90. Súd prvej inštancie zotrval na svojom právnom závere, prezentovanom v zrušenom rozhodnutí, že škoda úpadcovi vznikla z porušenia povinnosti správcu až vtedy, keď bolo zrejmé, že dlžník zo zmenkového vzťahu v dôsledku svojej insolventnosti plniť nebude, tzn. právoplatnosťou vyhlásenia konkurzu na zmenkového dlžníka boli exekučné konania zastavené a bolo zrejmé, že pohľadávka úpadcu voči zmenkovému dlžníkovi uspokojená nebude. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie ustálil moment vzniku škody na majetku úpadcu vyhlásením konkurzu na majetok zmenkového dlžníka. Nárok úpadcu na zaplatenie zmenkovej sumy sa voči CI HOLDING vyhlásením konkurzu transformoval na nárok na prípadné pomerné uspokojenie prihlásenej pohľadávky, ktorý nárok závisí od toho, či správca konkurznej pohľadávky prihlásenú pohľadávku uzná alebo ju určí konkurzný súd. S týmto právnym názorom sa odvolací súd s prihliadnutím na logické argumenty súdu prvej inštancie stotožňuje.

91. Právoplatnosť uznesenia o vyhlásení konkurzu na CI HOLDING, t. j. 02.06.2012, súd prvej inštancie stanovil ako jednotný začiatok plynutia premlčacej doby, a to bez ohľadu na počítanie objektívnej premlčacej doby alebo subjektívnej premlčacej doby. Objektívna premlčacia doba začína plynúť, keď škoda vznikla, ktorú skutočnosť súd prvej inštancie v súlade s vyššie uvedeným odôvodnením určil ku dňu vyhlásenia konkurzu na CI HOLDING. Subjektívna premlčacia doba plynie od momentu, kedy sa ten, kto si nárok na náhradu škody uplatňuje, o nej subjektívne dozvedel. Vzhľadom na to, že v zmysle § 66c ZKV sa písomnosti súdu doručujú zverejnením v Obchodnom vestníku, úpadcovi bola informácia o vyhlásení konkurzu na CI HOLDING doručená jeho zverejnením v Obchodnom vestníku č. 105/2012 zo dňa 01.06.2012 a účinná bola voči nemu nasledujúci deň, 02.06.2012.

92. Odvolací súd poukazuje na to, že zo skutkových tvrdení sporových strán ako aj z trestného rozsudku jednoznačne vyplynulo, že nárok na náhradu škody uplatnil opatrovník v adhéznom konaní. Súd prvej inštancie sa stotožnil so žalovanou v otázke odkladného účinku trestného konania vo vzťahu k začatiu plynutia premlčacej doby. Podľa súdu prvej inštancie počas trestného konania premlčacia doba spočívala a začala opäť plynúť po právoplatnosti konečného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní, teda dňa 28.05.2015. Vzhľadom na to, že k vyhláseniu konkurzu na CI HOLDING došlo počas obdobia, kedy v dôsledku odkladného účinku trestného konania premlčacia doba neplynula a začala opäť plynúť dňa 28.05.2015, tak podanie žaloby na súd prvej inštancie dňa 14.03.2016 sa uskutočnilo ešte pred uplynutím objektívnej trojročnej a aj pred uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby.

93. Ďalej žalovaná vznesla námietku týkajúcu sa neúčinnosti uplatnenia nároku na náhradu škody kolíznym opatrovníkom v rámci adhézneho konania, ktorý podľa žalovanej nebol na taký úkon oprávnený, nakoľko už bol ustanovený nový správca. Žalovaná zastáva názor, že uplatnenie nároku opatrovníkom nebolo urobené v súlade so zákonom. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že žalovaná v konaní na podporu uvedeného tvrdenia nepredložila žiaden dôkaz, i keď ju k takejto obrane dôkazné bremeno zaťažovalo. Súd preto vychádzal zo zisteného skutkového stavu, kedy opatrovník bol pre trestné konanie ustanovený uznesením právoplatným dňa 21.02.2012 a uplatnil voči žalovanej nárok na náhradu škody s tým, že uznesenie o ustanovení žalobcu ako nového správcu konkurznej podstaty nadobudlo právoplatnosť dňa 11.05.2012. O tom, že nárok na náhradu škody bol opatrovníkom uplatnený v čase, kedy správkyňou konkurznej podstaty úpadcu bola stále ešte žalovaná súd prvej inštancie pochybnosti nemal, pričom konkrétny deň uplatnenia nároku opatrovníkom súd prvej inštancie nevyhodnotil ako relevantný, keďže začiatok plynutia premlčacej doby súd ustálil vzhľadom na inú skutočnosť.

94. Po dôkladnom preštudovaní súdneho spisu odvolací súd poukazuje na odvolanie žalovanej (č. I. 233 spisu), v ktorom samotná žalovaná výslovne uvádza, že v prípravnom konaní dňa 19.03.2012 bol vypočutý C. P. ako kolízny opatrovník poškodeného úpadcu INTERWOOD, a.s., ktorý uplatnil nárok v mene poškodeného úpadcu vo výške 998.040,98 Eur. Tento nárok opatrovník podľa tvrdenia žalovanej uplatnil aj na hlavnom pojednávaní zo dňa 09.10.2012, o čom svedčí zápisnica z hlavného pojednávania.

Odvolačný súd dáva do pozornosti, predmetnú zápisnicu z hlavného pojednávania však žalovaná v priebehu konania nepredložila, preto nie je ani súčasťou súdneho spisu.

95. Vzhľadom na tvrdenia žalovanej v odvolaní (č. l. 233 spisu), ktoré žalobca účinne nepoprel, odvolací súd uvádza, že záver súdu prvej inštancie týkajúci sa uplatnenia nároku na náhradu škody opatrovníkom v čase, kedy ešte žalovaná bola stále správkyňou konkurznej podstaty úpadcu, považuje za správny. Ako už bolo uvedené vyššie Ing. Marián Poláček bol ustanovený za opatrovníka poškodenej spoločnosti INTERWOOD, a.s. uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 6. februára 2012, sp. zn. 0T/18/12, pravoplatným dňa 21.02.2012. Nárok na náhradu škody vo výške 998.040, 98 Eur uplatnil opatrovník voči žalovanej už v rámci prípravného konania v zápisnici o výsluchu svedka dňa 19.03.2012 a rovnako tento nárok uplatnil aj na hlavnom pojednávaní konanom dňa 09.10.2012. Nový správca konkurznej podstaty úpadcu (žalobca) bol ustanovený do funkcie uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. februára 2012, č. k. 28K/17/2005-Že-1078, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 20. februára 2012, ale právoplatnosť nadobudlo až dňa 11.05.2012. Na základe uvedených skutočností odvolací súd konštatuje, že nakoľko sa výsluch opatrovníka v rámci prípravného konania uskutočnil dňa 19.03.2012 a nový správca konkurznej podstaty úpadcu (žalobca) bol do funkcie ustanovený až právoplatnosťou uznesenia, č. k. 28K/17/2005-Že-1078, uplatnenie nároku opatrovníkom bolo urobené oprávnenou osobou, teda v súlade so zákonom, s ktorým uplatnením nároku v rámci adhézneho konania zákon spája odkladný účinok plynutia premlčacej doby, resp. spočívanie premlčacej doby, až do skončenia trestného konania.

96. Na doplnenie odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. februára 2012, sp. zn. 1Cdo/43/2010, podľa ktorého: „Ak nedošlo v trestnom konaní k uloženiu povinnosti nahradiť poškodenému uplatnenú náhradu škody, má poškodený možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody v civilnom súdnom konaní v premlčacej dobe, ktorej beh pokračuje po skončení trestného konania, o ktorom bol ako poškodený upovedomený, až do jeho úplného vyčerpania. Poškodený v konaní riadne pokračuje aj vtedy, ak po skončení trestného konania v primeranej dobe pokračuje v civilnom súdnom konaní. Určenie tejto primeranej doby bude vždy otázkou posúdenia okolností jednotlivého konkrétneho prípadu.“

97. Právoplatnosť uznesenia o vyhlásení konkurzu na CI HOLDING, t. j. 02.06.2012, od ktorej odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie ustálil začiatok plynutia premlčacej doby, nastala počas prebiehajúceho trestného konania, kedy premlčacia doba spočívala a začala opäť plynúť po právoplatnosti konečného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní, teda dňa 28.05.2015. S prihliadnutím na skutočnosť, že poškodený INTERWOOD sa nachádzal v konkurze, trestné konanie bolo vedené voči vtedajšej správkyňi konkurznej podstaty úpadcu INTERWOOD (žalovanej), a počas trestného konania nárok na náhradu škody uplatňoval súdom ustanovený opatrovník, odvolací súd zastáva názor, že podanie žaloby novým správcom na súd dňa 04.03.2016 zodpovedá kritériu „pokračovania v civilnom súdnom konaní v primeranej dobe po skončení trestného konania“. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd konštatuje, že nárok na náhradu škody bol riadne uplatnený najprv v adhéznom konaní, oprávnenou osobou a žalobca ako nový správca v jeho uplatnení riadne pokračoval podaním žaloby na súd.

98. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje aj na zápisnicu o verejnom zasadnutí Krajského súdu v Nitre zo dňa 29.03.2017 (č. l. 183 spisu), z ktorej vyplýva, že žalovaná bola oslobodená spod obžaloby, pretože skutok, ktorého sa žalovaná dopustila nie je trestným činom s tým, že súd INTERWOOD s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

99. K rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým zbavil žalovanú funkcie správkyne konkurznej podstaty úpadcu, a s ktorým sa súd prvej inštancie v rámci zrušeného rozhodnutia v súvislosti so začatím plynutia premlčacej doby podľa názoru Najvyššieho súdu SR v zrušujúcom rozhodnutí nevysporiadal, súd prvej inštancie uviedol, že rozhodnutie o zbavení žalovanej funkcie správkyne konkurznej podstaty nemalo vplyv na začatie plynutia premlčacej lehoty, pretože sa neprejavilo v majetku úpadcu INTERWOOD.

100. Nakoľko súd prvej inštancie dospel k rovnakému právnomu názoru, že pohľadávka žalobcu nie je premlčaná, v súlade so zrušujúcim uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. februára 2019, č. k. 2Obo/13/2017-438, sa opätovne zaoberal, či sú naplnené objektívne a subjektívne predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 OZ, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi a zavinenie žalovanej.

101. Prvým predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody je, aby žalobca v konaní preukázal, že zo strany žalovanej došlo k porušeniu právnej povinnosti. Medzi žalobcom a žalovanou nebolo podľa súdu prvej inštancie sporné, že žalovaná investovala peniaze úpadcu, získané zo speňaženia konkurznej podstaty a z inej činnosti správcu, do nákupu zmenky vystavenej spoločnosťou CI HOLDING vo výške 1.327.756,75 Eur. Sporné počas konania zostalo, či týmto konaním porušila niektorú z právnych povinností, ktoré jej ako správkyni konkurznej podstaty vyplývali z právnej úpravy platnej a účinnej v čase, kedy k investovaniu peňažných prostriedkov došlo. Žalovaná aj v rámci podaného odvolania argumentovala tým, že porušenie právnej povinnosti musí byť zrejme zo zákona o konkurze a vyrovnaní, pričom musí ísť o takú povinnosť, ktorá určuje zákaz nejakého konania alebo prikazuje iné konanie, ktoré by bolo v rozpore s jednotlivými ustanoveniami vo vzťahu k § 8 ods. 2 ZKV. Ďalej uviedla, že pri skutku, od ktorého žalobca odvodzuje uplatnený nárok, nebola, s poukazom na oslobodzujúci rozsudok, zistená trestná zodpovednosť, a preto nemôže vzniknúť ani občianskoprávna zodpovednosť.

102. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že ZKV ponechal na odbornom zvážení správcu konkurznej podstaty, akým spôsobom bude nakladať s peniazmi, ktoré získal ako výťažok speňaženia konkurznej podstaty. Bez ohľadu na to, či ich zložil na účet v banke, uložil do trezora, odovzdal do notárskej úschovy, alebo iba držal na pokladni, jeho povinnosťou bolo zabezpečiť, aby tieto peniaze - peniaze určené pre veriteľov - boli bezpečne uschované do doby, kým ich správca nevyplatí veriteľom na základe rozvrhového uznesenia. Správca konkurznej podstaty je pri napĺňaní tohto záväzku oprávnený určiť spôsob uschovania peňazí sám, zo zákona je však povinný postupovať pritom s odbornou starostlivosťou. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie zotrval na svojom právnom závere, podľa ktorého žalovaná porušila právnu povinnosť zakotvenú v ust. § 8 ods. 2 ZKV, podľa ktorého je správca povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

103. Odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie v posúdení konania žalovanej, ktorým sa dopustila porušenia právnej povinnosti správcu konkurznej podstaty konať s odbornou starostlivosťou. Na doplnenie odvolací súd poukazuje na to, že žalovaná ako osoba s náležitým odborným vzdelaním si mala byť vedomá, čo je podstatou konkurzného konania a ako má v ňom postupovať. V rámci konkurzného konania správca zisťuje rozsah majetku úpadcu, preveruje veriteľmi uplatňované pohľadávky voči úpadcovi, majetok úpadcu následne speňažuje a v zmysle pravidiel určených zákonom pomerne uspokojí veriteľov na základe rozvrhového uznesenia konkurzného súdu. Počas konkurzu je správca povinný finančné prostriedky získané speňažením spravovať a chrániť až do rozdelenia veriteľom. Správca konkurznej nie je oprávnený podnikáť s majetkom v konkurznej podstate. Podnikanie môže vykonávať iba v prípade, ak do podstaty patrí podnik a v tých prípadoch správca vykonáva opatrenia potrebné na zabezpečenie jeho prevádzky podľa § 14b ZKV. O takýto prípad sa ale v predmetnom spore nejedná. Správca nie je ani oprávnený peniaze z konkurznej podstaty, ktoré sú v zmysle zákona určené na rozdelenie veriteľom, použiť na nákup nového majetku úpadcu. Odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že opakované speňažovanie majetku a nadobúdanie majetku z peňazí v konkurznej podstate, vytváranie úpadcovi nových dlžníkov a vstupovanie úpadcu do nových právnych vzťahov nie je v súlade s účelom konkurzného konania.

104. Napriek tomu, že ZKV výslovne nezakazuje správcovi investovať prostriedky konkurznej podstaty, či už do podnikania tretích osôb alebo do cenných papierov, takého konanie však samoný účel konkurzného konania neprípúšťa. Bez ohľadu na to, že žalovaná viazala poskytnutie finančných prostriedkov konkurznej podstaty na nákup štátnych dlhopisov ako bezpečnej finančnej operácie,

uvedenú transakciu neuskutočňovala žalovaná osobne, kedy by si nákupom štátnych dlhopisov mohla byť istá, ale cez sprostredkovateľa, ktorým bola spoločnosť CI Holding. Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ by sa jednalo o tak bezpečné, resp. bezrizikové, finančné operácie, ako v priebehu konania tvrdila žalovaná, nebol dôvod na to, aby sa snažila zabezpečiť vrátenie ňou použitých finančných prostriedkov zabezpečovacími prostriedkami. Žalovaná však ako vyplýva zo súdneho spisu vrátenie poskytnutých peňazí zabezpečila záložným právom na časť nehnuteľného majetku skupiny CI Holding, a to konkrétne záložnými zmluvami a notárskou zápisnicou o uznaní dlhu, ktorá mala slúžiť ako exekučný titul. Investovanie prostriedkov konkurznej podstaty do zmenkových obchodov považuje odvolací súd za rizikové. Z uvedeného dôvodu konanie žalovanej, ktorým vystavila prostriedky konkurznej podstaty riziku ich vrátenia späť do podstaty, aj keď s úmyslom prostriedky v konkurznej podstate zhodnotiť, podľa odvolacieho súdu nespadá pod povinnosť správcu konať s odbornou starostlivosťou v zmysle ust. § 8 ods. 2 ZKV.

105. Ďalším predpokladom nároku na náhradu škody je vznik škody. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie konštatuje, že v dôsledku konania žalovanej sa majetok úpadcu, resp. konkurzná podstata, znížil o sumu investovanú do nákupu zmenky, pretože CI HOLDING ako vystaviteľ zmenky úpadcovi finančné prostriedky nevrátil. Z obsahu spisu je zrejmé, že škoda predstavuje zmenkovú sumu poníženú o peňažné prostriedky, ktoré sa konaním žalovanej podarilo do konkurznej podstaty úpadcu vrátiť. Vyhlásenie konkurzu na majetok CI HOLDING malo za následok, že vymáhanie plnenia zo zabezpečovacích prostriedkov bolo znemožnené práve v dôsledku právnych účinkov, ktoré zákon s vyhlásením konkurzu spája. Vzhľadom na chýbajúce prostriedky v konkurznej podstate, túto nie je možné pomerne rozdeliť medzi veriteľov, ktorí riadne prihlásili svoje pohľadávky do konkurzu. Vzniknutý stav sa tak neprejavil len v majetkovej sfére úpadcu, ale mal dopad aj na rozsah uspokojenia jednotlivých veriteľov úpadcu.

106. Nakoľko Najvyšší súd SR vo svojom zrušujúcom rozhodnutí vyhodnotil, že súd prvej inštancie dostatočne neodôvodnil výšku škody, konkrétne či suma 155.000,- Eur bola súčasťou vymoženej sumy 339.139,15 Eur žalovanou, odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody predstavuje rozdiel medzi investovanými prostriedkami žalovanou vo výške 1.327.756,75 Eur a vymoženou sumou 339.139,15 Eur, tzn. 998.040,98 Eur. Z Odpovede na žiadosť o zaslanie správy zo dňa 29.12.2011 (č. l. 138 spisu) jednoznačne podľa odvolacieho súdu vyplýva, že ku dňu 29.12.2011 sa žalovanej podarilo vymôcť z dlžnej sumy z titulu uzavretých zmenkových obchodov celkom sumu 339.139,15 Eur, ktorá pozostáva z vymoženej sumy 34.766,15 Eur získanej v rámci exekučného konania č. EX 117/09, sumy 155.000,- Eur získanej v rámci podpísania urovnania s Poštovou bankou, a.s. a zo sumy 149.373,- Eur získanej zo speňazenia založenej nehnuteľnosti treťou osobou za záväzok CI HOLDING v prospech úpadcu, ku ktorej bolo zriadené záložné právo ako prednostného záložného veriteľa. Uvedené žalovaná potvrdila aj v Odpovedi na žiadosť o zaslanie správy zo dňa 24.01.2012 (č. l. 149 spisu). Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 22.11.2016 (č. l. 113 spisu) vzal žalobca žalobu čiastočne späť vo výške 9.423,38 Eur, preto súd prvej inštancie v tejto časti konanie zastavil. Vzhľadom na uvedené odvolací súd považuje žalobcom požadovanú výšku škody v sume 988,617,60 Eur za preukázanú.

107. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti predstavuje ďalší predpoklad úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že finančné prostriedky získané speňazením majetku úpadcu boli prevedené v zmenkovom obchode na spoločnosť CI HOLDING, pričom spoločnosť CI HOLDING uvedené finančné prostriedky nevrátila. Z uvedeného potom vyplýva, že bez toho, aby žalovaná porušila právnu povinnosť v podobe nákupu zmenky, resp. investovania finančných prostriedkov do zmenkového obchodu, by nedošlo k zníženiu majetku úpadcu INTERWOOD.

108. K zavineniu ako ďalšiemu z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštancie uvádza, že žalovaná v postavení správkyne konkurznej podstaty úpadcu vedela, že finančné prostriedky získané speňazením majetku úpadcu sú určené na rozdelenie veriteľom úpadcu. Priamy úmysel žalovanej spôsobiť úpadcovi a v ďalšom rade aj jeho konkurzným veriteľom škodu nemal

odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie za preukázaný. Vedomosť žalovanej o rizikosti investovania do zmenkových obchodov podľa odvolacie súdu potvrdzujú zabezpečovacie inštitúty (záložné právo, ako aj notárska zápisnica ako exekučný titul), na ktorých žalovaná pri nákupe zmenky trvala. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že dohľad nad činnosťou správcu konkurznej podstaty vykonáva konkurzný súd, v priebehu konania však bolo preukázané, že žalovaná investovaná prostriedky z konkurznej podstaty úpadcu bez súhlasu konkurzného súdu a o svojom postupe súd informovala až následne. Týmto mal odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie za preukázané aj zavinenie na strane žalovanej.

109. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

110. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v ust. § 220 ods. 1 C. s. p. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť.

111. Odvolací súd po preskúmaní odvolaní napadnutého prvoinstančného rozsudku dospel k záveru, že tento kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 1 C. s. p., spĺňa a zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pretože z neho vyplýva, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, prečo žaloba bola podaná počas plynutia premčacej doby, na základe čoho dospel súd prvej inštancie k záveru o naplnení predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu, čo bolo v konaní medzi sporovými stranami nesporné a sporné, prečo nevykonali stranami navrhované dôkazy, dôkazy, ktoré boli súdom vykonané, a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že súd prvého stupňa neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

112. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie, berúc do úvahy všetky okolnosti daného prípadu, dospel k záveru, že žalobca podal žalobu ešte počas premlčacej doby, pričom zákonné predpoklady zodpovednosti žalovanej za škodu boli splnené. Odvolacie dôvody vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné s poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 11. júna 2019, č. k. 44Cbi/1/2016-491, ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

113. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

114. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

115. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).
Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).